

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 370/2013-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 13. júna 2013 predbežne prerokoval sťažnosť V. F., P., zastúpeného Advokátskou kanceláriou Č., s. r. o., B., konajúcou prostredníctvom konateľa a advokáta JUDr. P. Č., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 7 Co/481/2010 a jeho rozsudkom z 29. januára 2013 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť V. F. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 28. mája 2013 doručená sťažnosť V. F. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane

ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 7 Co/481/2010 a jeho rozsudkom z 29. januára 2013 (ďalej aj „napadnutý rozsudok“).

Ako vyplýva z obsahu sťažnosti a k nej pripojených príloh, sťažovateľ 28. októbra 2010 prevzal rozsudok Okresného súdu Pezinok (ďalej len „okresný súd“) č. k. 5 C 871/2008-85 z 28. septembra 2010 (ďalej aj „prvostupňový rozsudok“), ktorým bol ako odporca zaviazaný zaplatiť obchodnej spoločnosti Z., a. s., B. (ďalej len „navrhovateľ“), sumu 3 759,81 € s prísl. Okresný súd pokladal skutkový stav, z ktorého vychádzal pri právnom posúdení veci, za dostatočne zistený, považujúc medzi účastníkmi za nesporné, *„že dňa 17. júna 2004 bola právnym predchodcom navrhovateľa vykonaná kontrola u sťažovateľa v odbernom mieste..., a to konkrétne dvoma pracovníkmi. Nesporná medzi účastníkmi bola aj skutočnosť, že matka sťažovateľa pustila kontrolórov vykonávajúcich kontrolu do domu na ulici...“*.

Sťažovateľ ďalej uviedol, že *«medzi účastníkmi zostala sporná otázka, či matka sťažovateľa bola po celý čas prítomná pri kontrole elektromeru. Predmetnú spornú otázku okresný súd ustálil tak, že v prípade, že by matka sťažovateľa nebola prítomná pri vykonávaní kontroly pracovníkmi navrhovateľa, predmetná skutočnosť by musela byť uvedená v protokole o zistení neoprávneného odberu tak, ako to pracovníkom ukladajú interné pravidlá pre postupy kontroly odberných miest a to konkrétne čl. 5 bod 5.2.3.1 označený ako „vyhľadanie odberateľa, vstup na odberné miesto“, z ktorého vyplýva, že ak odberateľ (alebo jeho zástupca) sa pri kontrole nezdržiaval pri zariadení merania spotreby elektrickej energie a nesledoval proces kontroly, môže v prípade porušenia zmluvy neuznať príslušné zasahovanie do zariadenia a tvrdiť, že nebol pri kontrole prítomný a zásah vykonali samotní kontrolóri. Túto skutočnosť je nutné uviesť v zápise o vykonanej kontrole. V uvedenom prípade však žiaden zápis ohľadom predmetnej skutočnosti sa v protokole o zistení neoprávneného odberu nenachádza.»*.

Na základe uvedeného nepovažoval okresný súd tvrdenie sťažovateľa, ako aj jeho matky (vypočutej ako svedkyne) za hodnoverné, poukazujúc na to, že *„sťažovateľ,*

respektíve aj matka sťažovateľa v konaní pred okresným súdom uviedli, že matke sťažovateľa nikto neoznámil, žeby došlo k poškodeniu elektromeru, pričom jej dali podpísať iba papier označený ako protokol o zistení neoprávneného odberu, ktorý si však matka sťažovateľa neprečítala a aj napriek tomu podpísala. Uvedené súd posúdil v rámci skutkového stavu tak, že uvedené tvrdenie sťažovateľa, respektíve matky sťažovateľa nie je podľa názoru okresného súdu dostačujúce na zbavenie sa zodpovednosti, nakoľko podľa všetkých skutočností matka sťažovateľa aj napriek jej vysokému veku je samostatná, mobilná, spôsobilá na právne úkony, pričom často býva v predmetnom dome sama pri odpisovaní elektriny pracovníkmi Z., pričom nikdy predtým problém nemala. Vzhľadom k tejto skutočnosti mal okresný súd zato, že neprečítanie si protokolu o neoprávnenom odbere, avšak jeho následné podpísanie zo strany matky sťažovateľa nie je možné vyhodnotiť na ťarchu navrhovateľa.“.

Námietku sťažovateľa o jeho neprítomnosti (ako odberateľa) pri vykonávaní kontroly vyhodnotil okresný súd na jeho ťarchu, a to s poukazom na čl. 5 bod 5.2.3.1 interných pravidiel navrhovateľa označený ako „*vyhľadanie odberateľa, vstup na odberné miesto*“, z ktorého vyplýva, že kontrolu odberného miesta možno vykonávať výlučne v prítomnosti odberateľa, alebo jeho zástupcu, splnomocnenca, rodinného príslušníka spôsobilého na právne úkony alebo nezávislého svedka. Okresný súd dospel k záveru, že pracovníci navrhovateľa vykonávajúci kontrolu odberného miesta sťažovateľa neporušili žiaden právny predpis, ktorý by zakladal výlučnú povinnosť odberateľa byť prítomný pri vykonávaní takejto kontroly. Okresný súd v nadväznosti na to konštatoval, že pracovníci vykonávajúci kontrolu postupovali v danom prípade v súlade aj s internými predpismi navrhovateľa, keďže kontrolu vykonávali za prítomnosti matky sťažovateľa, čo vyplýva aj zo samotného protokolu o zistení neoprávneného odberu elektriny (ďalej aj „*protokol*“). Zároveň sa okresný súd stotožnil aj s výpočtom výšky škody vyčíslenej navrhovateľom s tým, že je v súlade s § 8 vyhlášky Ministerstva hospodárstva Slovenskej republiky č. 267/1999 Z. z., ktorou sa ustanovujú podrobnosti o niektorých podmienkach dodávky elektriny a spôsob výpočtu škody spôsobenej dodávateľovi elektriny neoprávneným odberom elektriny (ďalej len „*vyhláška*“). Vzhľadom na všetky uvedené dôvody okresný súd posúdil nárok navrhovateľa ako dôvodný a v celom rozsahu mu vyhovel.

Keďže sťažovateľ so závermi okresného súdu nesúhlasil, podal proti prvostupňovému rozsudku v zákonnej lehote odvolanie namietajúc, že „*protokol o zistení neoprávneného odberu v zmysle zákona o energetike, výpočet škody spôsobenej neoprávneným odberom elektriny a faktúra č. 2204027330 vystavená dňa 12. júla 2004, splatná dňa 10. septembra 2004 podľa vyhlášky, netvorí spoľahlivý a hodnoverný základ žalovaného nároku...“*.

Sťažovateľ v súvislosti s uvedeným tvrdením argumentoval tým, že kontrola, pri ktorej mal byť u neho zistený neoprávnený odber elektriny, sa uskutočnila oproti dovtedy zaužívanej komunikácii s pracovníkmi navrhovateľa neštandardným (netransparentným) spôsobom, že pri nej nebol prítomný a nemohol sa vyjadriť k zisteným skutočnostiam, ako aj tým, že jeho matka nebola oprávnená podpísať predložený protokol. Závery uvedené v tom protokole považuje preto sťažovateľ za nedôveryhodné a rovnako tak nesúhlasí ani s výpočtom škody. V súvislosti s tým poukazuje najmä to, že v procese dokazovania nebolo preukázané, že by jeho matka sledovala celý proces kontroly, nebolo jej oznámené žiadne poškodenie elektromeru, nebola taktiež poučená o možnosti namietat proces kontroly, a pokiaľ podpísala predložený protokol ako odberateľka, „*nezakladá sa to na pravde*“.

Krajský súd, rozhodujúc o odvolaní sťažovateľa, napadnutým rozsudkom potvrdil prvostupňový rozsudok s poukazom na § 212 ods. 1, § 214 ods. 2, § 211 ods. 2, § 156 ods. 3 a § 219 ods. 1 a 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), ako aj § 14 ods. 6, § 17 ods. 3 a § 21 ods. 1 písm. d) zákona č. 70/1998 Z. z. energetike a o zmene zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov účinného od 17. júna 2004 (ďalej len „zákon o energetike“) ako vecne správny, stotožňujúc sa s jeho odôvodnením a konštatujúc správnosť jeho dôvodov, pričom v jeho odôvodnení reagoval aj na z jeho pohľadu rozhodujúce odvolacie námietky sťažovateľa. Krajský súd taktiež poznamenal, že podľa platnej judikatúry nie je jeho povinnosťou, aby v rozsudku reagoval na všetky skutočnosti namietané účastníkmi konania.

V ďalšej časti sťažnosti sťažovateľ poukazuje na judikatúru ústavného súdu vzťahujúcu sa na povinnosť ústavne konformného výkladu a uplatňovania zákonov

zo strany všeobecných súdov, princíp právnej istoty, ako aj na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) vzťahujúcu sa na právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

So závermi krajského súdu o správnom vyhodnotení skutkového stavu okresným súdom sa sťažovateľ nestotožňuje, pretože podľa neho *„z odôvodnenia rozsudku nevyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej. Závery krajského súdu o vyhodnotenom skutkovom stave treba hodnotiť ako jednostranné, lebo sú v extrémnom nesúlade s vykonanými skutkovými zisteniami, z nich v žiadnej možnej interpretácii zachytených v spise, ale ani z odôvodnenia rozsudku nevyplývajú a v dôsledku formalistického výkladu zákonných ustanovení na prejednávanej vec sa vzťahujúcich právnych predpisov, rozsudok krajského súdu považuje za nespravodlivý a rozporný s čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru. S dôkazmi preukazujúcimi tvrdenia sťažovateľa, ktoré na pojednávaní boli bez akýchkoľvek pochybností potvrdené a aj v dôvodoch rozsudkov oboch súdov konštatované, sa ani okresný ani krajský súd náležite nevysporiadali.“*

Na základe uvedeného sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd po predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a prijatí jeho sťažnosti na ďalšie konanie vo veci samej rozhodol týmto nálezom:

„1. Základné právo V. F., bytom..., občana SR, na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn.: 7 Co/481/2010-107 z 29. januára 2013 porušené bolo.

2. Rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. zn.: 7 Co/481/2010-107 z 29. januára 2013 zrušuje a prikazuje Krajskému súdu v Bratislave vo veci znova konať a rozhodnúť.

3. Krajský súd v Bratislave je povinný uhradiť V. F., bytom..., trovy právneho zastúpenia v celkovej sume 331,12 € (slovom: tristotridsaťjeden eur a dvanásť centov) na účet jeho právneho zástupcu... do pätnástich dní od právoplatnosti tohto nálezu“.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv alebo slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Konanie o sťažnostiach je bližšie upravené predovšetkým v § 49 až § 56 zákona o ústavnom súde.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Ako vyplýva z petitu sťažnosti doručenej ústavnému súdu, sťažovateľ sa domáha vyslovenia porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom krajského súdu č. k. 7 Co/481/2010-107 z 29. januára 2013 a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prerokovaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Sťažovateľ považuje napadnutý rozsudok, ktorým bol ako vecne správny potvrdený rozsudok okresného súdu č. k. 5 C 871/2008-85 z 28. septembra 2010, ktorým bol zaviazaný zaplatiť navrhovateľovi sumu 3 759,81 € z titulu náhrady škody za neoprávnený odber elektriny a nahradiť mu trovy konania v sume 225,72 €, za nedostatočne odôvodnený, jeho závery za jednostranné, výklad zákonných ustanovení vzťahujúcich sa na prerokúvanú vec za formalistický, a preto je podľa neho tento rozsudok nespravodlivý a rozporný s označenými článkami ústavy a dohovoru.

Ústavný súd sa preto zaoberal sťažovateľom namietaným porušením čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom, ku ktorému malo okrem iného dôjsť v dôsledku jeho nedostatočného odôvodnenia, keďže podľa sťažovateľa z neho „*nevyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej*“.

Vo všeobecnosti úlohou súdnej ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným súdom nie je chrániť občana pred skutkovými omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01, I. ÚS 129/2013). Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy totiž vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (napr. I. ÚS 19/02, IV. ÚS 37/2013).

Ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmavať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmavať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa vymedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách, jeho úlohou teda nie je komplexná kontrola súdnej činnosti ani zisťovanie akejkoľvek nezákonnosti alebo procesného pochybenia, ktoré by sa v namietanom konaní mohlo prípadne vyskytnúť. Ústavný súd v nadväznosti na uvedené môže preskúmavať rozhodnutie všeobecného súdu iba v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00).

Citovaný čl. 46 ods. 1 ústavy je vyjadrením základného práva domáhať sa súdnej ochrany. Tento článok ústavy je primárnym východiskom pre zákonom upravené konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky príslušných na poskytovanie právnej ochrany garantovanej v siedmom oddiele druhej hlavy ústavy (IV. ÚS 115/07, I. ÚS 138/2013). Zároveň v zmysle čl. 51 ods. 1 ústavy sa možno domáhať práv podľa čl. 46 ústavy len v medziach zákonov, ktoré toto ustanovenie vykonávajú, pričom však v súlade s čl. 152 ods. 4 ústavy musí byť výklad a uplatňovanie ústavných zákonov, zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov v súlade s ústavou, a súčasne v zmysle čl. 154c ods. 1 ústavy majú príslušné medzinárodné zmluvy vrátane dohovoru prednosť pred zákonom, ak zabezpečujú väčší rozsah ústavných práv a slobôd (I. ÚS 22/03). Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu medzi základným právom podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právom podľa čl. 6 dohovoru nie je zásadná odlišnosť (m. m. II. ÚS 71/97), a preto ich namietané porušenie skúma spoločne (m. m. IV. ÚS 495/2011).

Ústavný súd uznáva, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Vyjadruje to aj znenie § 157 ods. 2 OSP, podľa ktorého v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca, prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považoval za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako právne vec posúdil. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03).

Vychádzajúc z týchto úvah ústavný súd sa zaoberal posúdením obsahu napadnutého rozsudku krajského súdu, ako aj postupu, ktorý predchádzal jeho vydaniu, z uvedených hľadísk.

V odôvodnení svojho rozhodnutia krajský súd najskôr zrekapituloval podstatu rozhodnutia okresného súdu, ktorý vykonaným dokazovaním mal *«za preukázané, že dňa 17. 6. 2004 bola dvomi pracovníkmi právneho predchodcu navrhovateľa vykonaná kontrola u odporcu v odbernom mieste... Pracovníkov navrhovateľa vpustila do domu matka odporcu. Medzi účastníkmi zostala sporná otázka, či matka odporcu bola po celý čas prítomná pri kontrole elektromeru.*

Predmetnú spornú otázku súd prvého stupňa ustálil tak, že v prípade, že by matka odporcu nebola prítomná pri vykonávaní kontroly pracovníkmi navrhovateľa, táto skutočnosť by musela byť uvedená v protokole o zistení neoprávneného odberu tak, ako to pracovníkom ukladajú interné pravidlá pre postupy kontroly odberných miest, a to čl. 5 bod

5.2.3.1 označený ako „vyhľadanie odberateľa, vstup na odberné miesto“, z ktorého vyplýva, že ak sa odberateľ (alebo jeho zástupca) pri kontrole nezdržoval pri zariadení merania spotreby elektrickej energie a nesledoval proces kontroly, môže v prípade porušenia zmluvy neuznať príslušné zasahovanie do zariadenia a tvrdiť, že nebol pri kontrole prítomný a zásah vykonali samotný kontrolóri. Túto skutočnosť je nutné uviesť v zápise o vykonanej kontrole. V uvedenom prípade sa však žiaden takýto zápis v protokole o zistení neoprávneného odberu nenachádza. Na základe uvedeného tvrdenie odporcu, ako aj svedkyne, matky odporcu v tomto konaní neobstojí. Matka odporcu v konaní pred súdom uviedla, že jej nikto neoznámil, že by došlo k poškodeniu elektromeru, pričom jej dali podpísať iba papier označený ako protokol o zistení neoprávneného odberu, ktorý si však neprečítala a aj napriek tomu ho podpísala. Rovnako vypovedal aj odporca. Takúto obranu odporcu súd nepovažoval za postačujúcu na zbavenie sa zodpovednosti, nakoľko podľa všetkých skutočností matka odporcu aj napriek jej vysokému veku je samostatná, mobilná, spôsobilá na právne úkony, pričom často býva v predmetnom dome sama a taktiež nie prvý krát bola sama pri odpisovaní elektriny pracovníkmi Z., pričom nikdy predtým problém nemala. Vzhľadom k tejto skutočnosti má súd za to, že podpísanie protokolu o neoprávnenom odbere bez jeho prečítania si zo strany matky odporcu, nie je možné vyhodnotiť na ťarchu navrhovateľa.

Pokiaľ ide o námietku odporcu, že on ako odberateľ nebol prítomný pri vykonaní kontroly, túto súd vyhodnotil na ťarchu odporcu, a to s poukazom na pravidlá určené pre postupy kontroly odberných miest, konkrétne čl. 5 bod 5.2.3.1 označený ako „vyhľadanie odberateľa, vstup na odberné miesto“, z ktorého vyplýva, že kontrolu odberného miesta možno vykonávať výlučne v prítomnosti odberateľa, alebo jeho zástupcu, splnomocnenca, rodinného príslušníka spôsobilého na právne úkony, alebo nezávislého svedka (napr. suseda, úradného svedka). V uvedenom prípade podľa názoru súdu pracovníci vykonávajúci kontrolu postupovali v súlade s právnymi, ako aj internými predpismi, nakoľko realizáciu kontroly vykonali za prítomnosti matky odporcu, pričom táto skutočnosť vyplýva aj zo samotného protokolu o zistení neoprávneného odberu.».

Pokiaľ ide o výšku uplatnenej škody, krajský súd poukázal na to, že okresný súd sa „stotožnil s výpočtom navrhovateľa a spolu s vysvetlením svedka V. A., ktorý ozrejmil

výpočet škody vo výške 113.268,- Sk, t. j. 3.759,81 EUR, je zrejmé, že škoda bola vypočítaná v súlade s ust. § 8 vyhlášky Ministerstva hospodárstva SR 267/1999 Zb., ktorou sa ustanovujú podrobnosti o niektorých podmienkach dodávky elektriny a spôsob výpočtu škody spôsobenej dodávateľovi elektriny neoprávneným odberom elektriny.

Na základe vyššie uvedených skutočností posúdil súd uplatnený na náhradu škody vo výške 113.268,- Sk (3.759,81 eur) za dôvodný.“

Krajský súd ďalej zosumarizoval odvoláciu argumentáciu sťažovateľa, ktorá je do značnej miery zhodná s tou, ktorá je obsiahnutá v sťažnosti podanej ústavnému súdu. Poukázal na to, že sťažovateľ nesúhlasí so záverom prvostupňového súdu, že jeho matka bola prítomná pri kontrole elektromeru, lebo je to v rozpore s výsledkami vykonaného dokazovania, taktiež, že namieta spôsob a okolnosti, za akých bola vykonaná v jeho rodinnom dome kontrola (netransparentne, bez jeho prítomnosti, nebolo mu umožnené vyjadriť sa k zisteným skutočnostiam, protokol bol podpísaný osobou, ktorá nie je odberateľom a ktorá nebola poučená o možnosti namietat' jeho obsah). Krajský súd spomenul aj ďalšie výhrady sťažovateľa, napr. že prvostupňový súd prihliadol iba na niektoré dôkazy, ktoré vykonal, najmä tie, ktoré svedčili v neprospech jeho obrany, a len tieto dôkazy boli predmetom jeho úvah a hodnotení.

Krajský súd napokon uviedol svoju vlastnú argumentáciu zdôrazňujúc, že preskúmal vec viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 OSP) s tým, že napadnutý prvostupňový rozsudok potvrdil, pretože je vo výroku vecne správny a v celom rozsahu sa stotožňuje s jeho odôvodnením, konštatujúc zároveň správnosť jeho dôvodov (§ 219 ods. 1 a 2 OSP). V súvislosti s tým krajský súd odcitoval znenie § 14 ods. 6, § 17 ods. 3 a § 21 ods. 1 písm. d) zákona o energetike, pričom na zdôraznenie správnosti prvostupňového rozsudku so zreteľom na odvolacie námietky sťažovateľa na záver uviedol, že *«súd prvého stupňa sa pri posudzovaní uplatneného nároku navrhovateľa správne riadil vyššie citovanými ustanoveniami zákona o energetike a interným predpisom navrhovateľa, t. j. pravidlami pre postupy kontroly odberných miest. Článok 5 bod 5.2.3.1. „Vyhľadávanie odberateľa, vstup na odberné miesto“ pripúšťa vykonať kontrolu odberného miesta okrem odberateľa aj v prítomnosti iných osôb v tomto bode uvedených, vrátane rodinného*

príslušníka. Preto neobstojí námietka odporcu, že kontrola bola vykonaná v jeho neprítomnosti, a že nebol oboznámený zo zistenými skutočnosťami, naviac, keď v čase kontroly nebol doma. Je irelevantná aj jeho ďalšia námietka, že protokol pracovníci navrhovateľa nechali podpísať osobe (jeho matke), ktorá sa na uvedenej adrese nezdržiava a má iné bydlisko, keďže čl. 5 bod 5.2.3.1 vymedzuje okrem osôb, v prítomnosti ktorých je možné kontrolu vykonať, pomerne široko. Okrem toho sama svedkyňa V. F., matka odporcu uviedla, že už viackrát bola pri kontrole odberného miesta (vždy, keď nebol nikto doma), z čoho je zrejmé, že sa u odporcu napriek inému trvalému pobytu zrejme často zdržiava. Je treba zdôrazniť, že súd prvého stupňa dospel k správne mu záveru, že pokiaľ protokol za odberateľa podpísala dospelá, svojprávná osoba a táto sa neriadila všeobecne známymi pravidlami, medzi ktoré patrí aj „prečítať si, čo podpisuješ“, táto skutočnosť nemôže byť na ťarchu navrhovateľa. Ak by sa matka odporcu s obsahom protokolu riadne oboznámila, mala by možnosť si prípadné nejasnosti ozrejmiť a v prípade nesúhlasu s jeho obsahom by mohla podpísanie protokolu odmietnuť, resp. trvať na tom, aby v ňom bola uvedená skutočnosť, že pri kontrole nebola fyzicky prítomná.

Podľa názoru odvolacieho súdu sa súd prvého stupňa v odôvodnení rozsudku vysporiadal so všetkými rozhodujúcimi dôkazmi a otázkami, ktoré mali význam pre rozhodnutie vo veci, pričom podľa platnej judikatúry nie je povinnosťou súdu, aby v rozsudku reagoval, resp. sa zaoberal všetkými skutočnosťami, ktoré účastníci v konaní namietali.».

Ústavný súd na rozdiel od sťažovateľa považuje odôvodnenie napadnutého rozsudku za zodpovedajúce ústavnoprávnej požiadavke na také odôvodnenie rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany v súlade s § 157 ods. 2 OSP a primeraným spôsobom reaguje na uplatnené odvolacie dôvody.

Z napadnutého rozsudku nadväzujúceho na faktické zistenia a právny názor okresného súdu je podľa názoru ústavného súdu zrejmé, že obsahuje dostatok skutkových a právnych záverov, ako aj to, z akých dôvodov krajský súd potvrdil prvostupňový rozsudok ako vecne správny a akými úvahami sa pri rozhodovaní riadil. Ním prijaté závery sú pritom

zrozumiteľné a dostatočne logické, vychádzajúce zo skutkových okolností daného prípadu a relevantných právnych noriem. Ústavný súd nezistil, že by jeho výklad a závery, ku ktorým dospel, boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené. Rozsudok krajského súdu č. k. 7 Co/481/2010-107 z 29. januára 2013 nemožno kvalifikovať ani ako rozhodnutie, ktoré by bolo založené na takom výklade ustanovení právnych predpisov, ktorý by popieral ich účel a zmysel.

Toto rozhodnutie nevyhodnocuje nové dôkazy a právne závery, konštatuje dostatočne zistený skutkový stav okresným súdom, k čomu krajský súd dospel na základe vlastných myšlienkových postupov a hodnotení, ktoré ústavný súd nie je oprávnený ani povinný nahrádzať (podobne aj I. ÚS 21/98, IV. ÚS 110/03). Ústavný súd ešte pripomína, že nie je a ani nemôže byť ďalšou opravnou inštanciou v systéme všeobecného súdnictva.

Ústavný súd sa z obsahu napadnutého rozsudku presvedčil, že krajský súd sa námietkami sťažovateľa zaoberal v rozsahu, ktorý postačuje na konštatovanie, že v tomto konaní dostal odpoveď na všetky podstatné okolnosti daného prípadu. Z ústavnoprávneho hľadiska preto niet žiadneho dôvodu, aby sa spochybňovali závery napadnutého rozhodnutia, ktoré sú dostatočne odôvodnené a majú oporu vo vykonanom dokazovaní.

Skutočnosť, že sťažovateľ sa s názorom krajského súdu, a tým aj okresného súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok. V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné aj arbitrárne tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06). O takýto prípad však v okolnostiach danej veci podľa názoru ústavného súdu nejde.

O zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu, resp. jeho rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

Keďže ústavný súd nezistil príčinnú súvislosť medzi namietaným porušením práv sťažovateľa a napadnutým rozsudkom alebo postupom krajského súdu pri rozhodovaní o odvolaní sťažovateľa, odmietol jeho sťažnosť podľa § 25 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Z uvedených dôvodov rozhodol ústavný súd tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. júna 2013